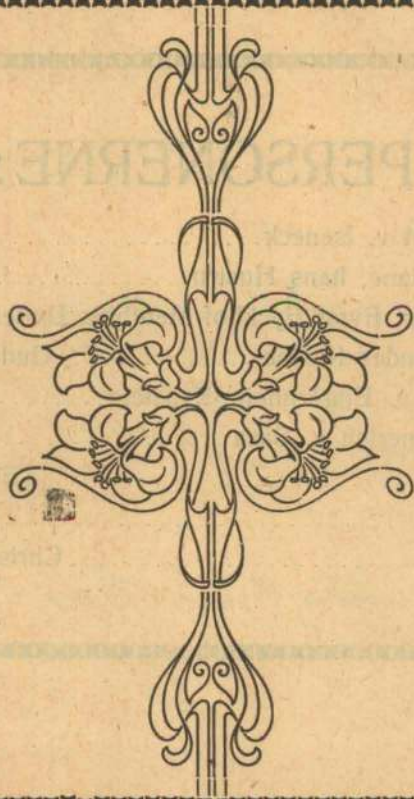

GREVINDENS ÆRE

SKUESPIL I 5 AKTER

efter Paul Lindaus Roman „Kniplinger“.

Tilrettelagt for Film af **Carl Th. Dreyer**

PERSONERNE:

Grev Albrecht v. Iseneck.....	Egil Rostrup
Grevinde Juliane, hans Hustru.....	Agnes Rehni
Prinsesse Alix, Fyrst Eyckhof-Menthins Datter, hendes Kusine	Gudrun Houlberg
Fyrst Ulrich v. Engernheim-Kypstein.....	Aage Fønss
Friherre Emmerich v. Saza	Aage Hertel
Bertha	Ellen Jacobsen
Hotte.....	Peter Nielsen
Humpe-Fritz.....	Christian Schrøder

Johannes Ring Emma Viche Alf Blumhardt

Grevindens Ære.

Grevinde Juliane ejer endnu Ungdommens Charme, men allerede tidligt har hun lært Livets Prøvelser at kende. Kun 18 Aar gammel blev hun gift med Grev Albrecht v. Iseneck. Han var betydelig ældre end hun, men hans Klogskab og retlinede Karakter fængslede hende saa stærkt, at hun indbildte sig, at Livet ved hans Side maatte blive den største Lykke.

Ægteskabet blev dog en bitter Skuffelse for hende. Han var for gammel til at forstaa hendes naturlige Trang til at nyde Livets Glæder, og hans Embedspligter levnede ham ikke Tid til noget Samliv med Hustruen. Det uundgaelige Opgør kom. Han maatte indrømme, at deres Ægteskab var en skæbnesvanger Fejl og gav hende Frihed til at leve sit Liv, som hun vilde, inden for de Grænser, Moral og Ære krævede.

Og i de to følgende Aar nød hun sin Frihed, men følte blot saa meget stærkere Livets Tomhed. Da lærte hun den unge Fyrst Ulrich v. Engernheim-Kypstein at kende. Paa Bryllupsdagen havde hendes Mand foræret hende en meesterlig Imitation af den berømte Lamoral-Knipling, og den Omstændighed, at Fyrst Ulrich var Ejer af den ægte Knipling, forøgede yderligere hendes Interesse for ham.

Det blev da ogsaa Lamoral-Kniplingen, der indledede deres Venskab. Hendes Sværmeri for Kniplinger morede ham, og han overlod hende galant den uerstattelige Kostbarhed, men for at dennes Montre paa Slottet Kypstein ikke skulde staa tom, blev Imitationen sendt derud. Det gamle, uhyggelige Sagn, der var knyttet til Kniplingen, og som fortalte, at Skæbnen altid vilde tvinge dens Ejer til at gøre Indgreb i en andens ægteskabelige Lykke, og at han maatte bøde derfor med sit Liv, — skænkede ingen af dem Tiltro.

Fyrstens Kærlighed bragte Solskin ind i hendes ellers saa glædeløse Tilværelse, og hun troede, Lykkedrømmen vilde vare evig. — — Saa sker der imidlertid det, at Fyrst Ulrich, der er knyttet til Gesandtskabet, bliver forflyttet, og der gaar omtrent et Aar, i hvilket hun ikke ser noget til ham. Paa et Bal hos nogle fælles Bekendte træffer hun ham imidlertid igen og gør den bitre Opdagelse, at hun har mistet ham, og at hans Kærlighed nu gælder en anden. At denne anden er hendes egen Kusine, den purunge og yndige Prinsesse Alix, som han har truffet ved et Badested, gør hendes Sorg og Smerte endnu større, og hun finder den Tanke ganske uudholdelig, at hun ikke længere er noget for ham, der stadig er alt for hende. Hun beslutter at gøre et Forsøg paa at vinde ham tilbage, og da hendes Ægtefælle netop i de Dage er ude paa en Tjenesterejse, faar hun ved en Art Overrump-ling Fyrst Ulrich til at love, at han vil komme hen i Isenecks Palæ, naar han har forladt Ballet.

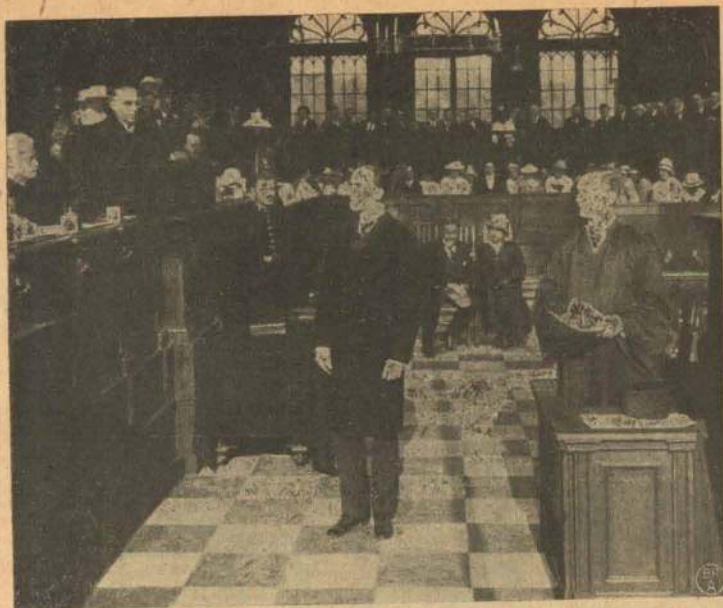
Dette deres sidste Stævnemøde bliver imidlertid skæbne-
svangert for dem begge. Julianes Kammerpige, Bertha, der er forlovet med Grev Isenecks Tjener, Hotte, har forlængst opdaget sin Herskerindes Hemmelighed og sammen med en fælles „Ven“, Indbrudstyven Humpe-Fritz, har de planlagt

et større Kup. Grevindens kostbare Smykker gemmes i et Skab i et lille Værelse ved Siden af Parkværelset, hvor hun tilbringer Dag og Nat, og de Sammensvorne har til Hensigt at bryde ind og stjæle Juvelerne, medens Juliane har Besøg af Fyrsten. Af Frygt for Skandale vil sikkert ingen af dem vove at gøre Anskrig. Forpint og ulykkelig venter Juliane den Nat Fyrst Ulrich. Han kommer, og hun bønfaller ham om ikke at svinge hende, da hun ikke vil kunne bære den Sorg . . . Pludselig opskræmmes de af en mistænkelig Lyd fra Sideværelset og forstår, at det maa være Tyve. Fyrsten vil straks skride ind, men Juliane, der øjeblikkelig indser, at deres Hemmelighed dermed vil være røbet, befaler ham at gaa, og Ulrich maa bøje sig og forlade Palæet.

Juliane alarmerer Tjenestefolkene og lader Politiet tilkalde, men paa dette Tidspunkt er Tyvekosterne-Smykkerne og den uerstattelige Lamoral-Knipling- allede paa Vej til Hæleren. De erfarne Politimænd opdager straks, at det er huskendte Tyve, der har været paa Spil, og Mistanken falder paa Bertha og Hotte, som arresteres. — —

Urolig og angst for Grevindens Sikkerhed har Fyrst Ulrich forladt Isenecks Palæ. Han forudser den Mulighed, at han kan blive indblandet i Tyverisagen og søger paa en me-

get snedig Maade at skaffe sig et Alibi. Men uset er han dog ikke sluppet bort. En enlig Nattevandrers, Friherre Emmerich v. Saza, der — efter flere Gange at have været i Konflikt med Loven — er endt som Udgiver af et berygtet Smudsblad, har set ham forlade Palæet — uden dog at genkende ham. Den næste Morgen vender Grev Iseneck hjem, faar at vide, hvad der er sket og finder sin Hustru alvorlig syg. Den stærke Sindsbevægelse har fuldstændig knust den ulykkelige Kvinde. I sin hjælpeløse Tilstand tænker hun kun paa Fyrst Ulrich og indser, at hun ikke har Ret til at staa hans og Prinsesse Alix' Lykke i Vejen, og det lykkes hende at faa sagt ham det, hun har paa Hjerte, førend Sygdommen lammer hendes sidste Kræfter.

Fyrsten undgaar dog ikke at blive indblandet i Tyveriaffæren. Bertha røber ham, og han maa møde til Forhør, men her kommer hans Forudseenhed ham til Hjælp, og det lykkes ham at bevise sit Alibi, og da Sagen kommer for Retten, aflægger han Ed paa sin Forklaring. Grevinde Juliane maa for alt i Verden ikke kompromitteres, og Ulrich handler derfor, som hans Ære og Samvittighed byder.

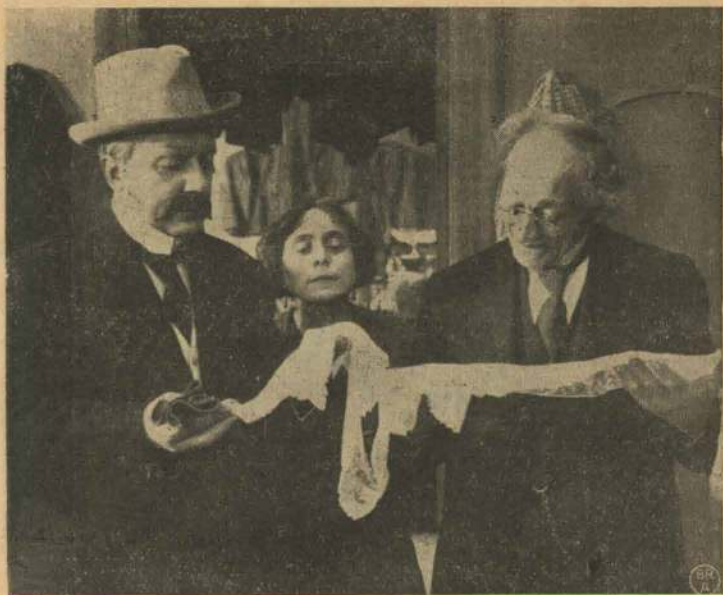

Lykken tilsmiler Fyrsten i de kommende Aar. Alix er blevet hans Hustru, og han skænker ikke mere den gamle Historie nogen Tanke. Men Uvejrsskyer er ved at trække op. Efter udstaaet Straf er Julianes tidligere Kammerpige, Bertha, truffet sammen med „Den retfærdige Stat“s samvittighedsløse Redaktør, Emmerich v. Saza, og det er lykkedes dette nydelige Par i Forening fuldstændig at udrede Traadene i den pinlige Affære. De forsøger først at afpresse Fyrst Ulrich Penge, men da deres Bestræbelser trods alle mulige Kneb ikke krones med Held, tager v. Saza en djævelsk Hævn. Han „afslører“ Fyrsten i sit Smudsblad og sigter ham for Mened.

Fyrst Ulrich indanker straks Sagen for Domstolen og af Frygt for, at Alix skal faa noget at vide om den kedelige Affære, tager han sammen med hende til Kypstein.

Den sensationelle Menedsproces samler et stort Publikum. Fyrsten fastholder sin tidligere Forklaring, og hans Defensors glimrende Forsvar gør et stærkt Indtryk paa alle. — Den almindelige Sympati er udelt paa den Anklagedes Side, og da Retten frifinder ham, hilses Dommen med stormende Bifald.

Men for Fyrstens Vedkommende er Sagen ikke afsluttet hermed. Grev Iseneck, der har følt sin Ære krænkert, forlan-

ger Satisfaktion, og næste Dag finder Duellen Sted. Dødelig saaret styrter Fyrsten til Jorden og udaander i sine Sekundanters Arme.

Grebet af en uforklarlig Ængstelse er Alix samme Dag taget til Byen, og hendes Sorg er grænseløs, da hun forstaar, at en ubarmhertig Død har berøvet hende den Mand, hun elskede . . .

Nogle Dage senere drager et Ligtog forbi Isenecks Palæ, og den ulykkelige Juliane, hvis Sind nu er fuldstændig forværket, hører Sørgemarchens dæmpende Toner.

Den Tragedie, i hvilken hun selv har spillet en saa stor Rolle, er afsluttet.

